

1987. évi 24. törvényerejű rendelet

a Tűszszedés Elleni Nemzetközi Egyezmény kihirdetéséről¹

Hatályos: 2007. 01. 01. –

(A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa² Egyezményhez való csatlakozási okiratának letétbe helyezése az Egyesült Nemzetek Főtitkáránál az 1987. évi szeptember hó 2. napján megtörtént. Az egyezmény a Magyar Népköztársaságra nézve az 1987. évi október hó 2. napján lépett hatályba.)

1. § A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a New Yorkban, az 1979. évi december hó 18. napján aláírásra megnyitott, a tűszszedés elleni nemzetközi egyezményt e törvényerejű rendelettel kihirdeti.

2. § Az egyezmény hivatalos magyar nyelvű fordítása a következő:

„Tűszszedés Elleni Nemzetközi Egyezmény

*Az Egyezményben részes államok,
figyelembe véve az Egyesült Nemzetek Alapokmányának a nemzetközi béke és biztonság fenntartására, valamint az államok közötti baráti kapcsolatok és együttműködés előmozdítására irányuló céljait és elveit,
elismerve, hogy mindenkinek joga van az élethez, a szabadsághoz és a személyes biztonsághoz, ahogy azt az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata és a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya megállapítja,
megerősítve a népek egyenjogúsága és önrendelkezése elvét, amint azt az Egyesült Nemzetek Alapokmánya és az Egyesült Nemzetek Alapokmányával Összhangban az Államok Közötti Baráti Kapcsolatok és Együttműködés Nemzetközi Jogi Elveiről szóló Nyilatkozat, illetve a Közgyűlés más, vonatkozó határozatai tartalmazzák,
tekintetbe véve, hogy a tűszszedés a nemzetközi közösségre nézve súlyos következményekkel járó cselekmény, és ennek megfelelően - az Egyezmény rendelkezéseivel összhangban - bármely személyt, aki tűszszedést követ el, büntető eljárás alá kell vonni vagy ki kell adni,
meggyőződve annak sürgős szükségességéről, hogy az államok hozzanak létre nemzetközi együttműködést a tűszszedés - mint a nemzetközi terrorizmus megnyilvánulása - minden formájának megelőzésére, üldözésére és megbüntetésére irányuló hatékony intézkedések kidolgozása és elfogadása céljából,
megállapodtak a következőkben:*

1. cikk

1. Bárki, aki más személyt (a továbbiakban: tűsz) szabadságától megfoszt vagy hatalmába kerít és halállal vagy sérüléssel vagy további hatalomban tartással fenyeget abból a célból, hogy egy harmadik Felet, nevezetesen valamely államot, nemzetközi kormányközi szervezetet, természetes vagy jogi személyt, illetve személyek egy csoportját arra kényszerítsen, hogy az a tűsz elengedésének kifejezett vagy hallgatóságos feltételeként valamely cselekményt tegyen vagy ennek megtételétől tartózkodjon, az a jelen Egyezmény alkalmazásában a tűszszedés bűncselekményét követi el.

2. Bármely személy, aki:

- a) a tűszszedés elkövetését megkísérli, vagy
- b) más bűnszegédjeként részt vesz tűszszedés vagy arra irányuló kísérlet elkövetésében, az Egyezmény alkalmazásában úgyszintén bűncselekményt követ el.

2. cikk

A részes államok az 1. cikkben meghatározott bűncselekményeket büntetni rendelik olyan megfelelő büntetésekkel, amelyek tekintettel vannak ezeknek a cselekményeknek a súlyosságára.

3. cikk

1. A részes állam, amelynek területén az elkövető a tűsz hatalmában tartja, minden általa megfelelőnek tartott intézkedést megtesz annak érdekében, hogy a tűsz helyzetét könnyítse, különösen, hogy elengedését biztosítsa, majd elengedését követően -

amennyiben indokolt - elősegítse távozását.

2. A részes állam az őrizetbe került olyan tárgyat, amelyet az elkövető a túszszedés eredményeként szerzett meg, mihamarabb visszajuttatja - ahogy az eset megkívánja - a túszhoz, vagy az 1. cikkben meghatározott Harmadik Félhez, illetve annak megfelelő hatóságához.

4. cikk

A részes államok együttműködnek az 1. cikkben meghatározott bűncselekmények megelőzésében, különösen:

a) minden gyakorlati intézkedést megtesznek annak érdekében, hogy akár saját területükön, akár azon kívül elkövetendő bűncselekményeknek területükön történő előkészítését megakadályozzák, ideértve azokat az intézkedéseket, amelyek megtiltják területükön olyan személyek, csoportok és szervezetek jogellenes tevékenységét, amelyek túszszedést célzó bűncselekmények elkövetését támogatják, bátorítják, szervezik vagy együttműködést tanúsítanak;

b) tájékoztatják egymást és összehangolják azokat az adminisztratív és egyéb megfelelő intézkedéseiket, amelyek a bűncselekmények elkövetésének megelőzéséhez szükségesek.

5. cikk

1. A részes államok megteszik a szükséges intézkedéseket, hogy megalapozzák joghatóságukat az 1. cikkben említett bűncselekmények tekintetében, amelyeket:

- a) az adott állam területén, vagy az állam által lajstromozott hajó vagy légi jármű fedélzetén követtek el;
- b) saját állampolgárai, vagy - amennyiben az állam ezt megfelelőnek ítéli - olyan hontalan személyek követtek el, akiknek állandó lakóhelye az adott állam területén található;
- c) azért követtek el, hogy az államot valamely cselekmény megtételére vagy attól való tartózkodásra kényszerítsék;
- d) olyan túszt ellen követtek el, aki ilyen állam állampolgára, amennyiben az adott állam ezt megfelelőnek ítéli.

2. A részes államok hasonlóképpen megteszik a szükséges intézkedéseket, hogy joghatóságuk legyen az 1. cikkben megállapított bűncselekmények tekintetében, abban az esetben, ha a területükön levő gyanúsítottat nem adják ki az e cikk 1. bekezdésében említett államok egyikének sem.

3. Az Egyezmény nem érinti a belső joggal összhangban gyakorolt büntető joghatóságot.

6. cikk

1. Bármely részes állam, ha a körülmények ezt megfelelően indokolják, a területén levő gyanúsítottat - jogszabályaival összhangban - őrizetbe veszi, illetőleg egyéb intézkedésekkel gondoskodik arról, hogy rendelkezésre álljon annyi ideig, amennyi a büntető- vagy kiadatási eljárás megindításához szükséges.

Az említett állam a tényállás megállapítása céljából haladéktalanul előzetes vizsgálatot folytat.

2. Az őrizetbe vételről vagy más e cikk 1. bekezdésében említett intézkedés fogantatásáról közvetlenül vagy az Egyesült Nemzetek Főtitkárán keresztül haladéktalanul értesíteni kell:

- a) azt az államot, ahol a bűncselekményt elkövették;
- b) azt az államot, amely ellen a kényszerítés irányult vagy megkísérelték;
- c) azt az államot, amelynek az a természetes vagy jogi személy, aki ellen a kényszerítés irányult vagy megkísérelték, a saját állampolgára;
- d) azt az államot, amelynek a túszt állampolgára vagy amelynek területén állandó lakóhelye található;
- e) azt az államot, amelynek a gyanúsított személy az állampolgára, avagy hontalan személy esetén azt, amelynek területén annak állandó lakóhelye található;
- f) azt a nemzetközi kormányközi szervezetet, amely ellen a kényszerítés irányult vagy megkísérelték;
- g) bármely más érintett államot.

3. Bármely személy, aki ellen az e cikk 1. bekezdésében említett intézkedéseket fogantatották, jogosult:

a) haladéktalanul érintkezésbe lépni annak az államnak a legközelebbi, megfelelő képviselőjével, amelynek állampolgára vagy amelyet ilyen kapcsolat létesítésére felhatalmaztak; hontalan személy esetén pedig annak az államnak képviselőjével, amelynek területén állandó lakóhelye található;

b) az a) pontban említett állam képviselőjének látogatását fogadni.

4. Az e cikk 3. bekezdésében említett jogok annak az államnak törvényeivel és jogszabályaival összhangban gyakorolhatók, amelynek területén a gyanúsított tartózkodik, olyan feltételek mellett azonban, hogy e törvények és jogszabályok maradéktalanul biztosítsák az e cikk 3. bekezdésében említett jogokra vonatkozó célkitűzéseket.

5. Az e cikk 3. és 4. bekezdésében említett rendelkezések nem érintik az 5. cikk 1. bekezdésének b) pontjában rögzített, joghatóságra igényt tartó bármely állam jogát ahhoz, hogy felkérje a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottságát arra, hogy a